

Soós József

Hamvad a múlt

Érik a köd,
átöleli a fűszálakat.
Bükkfák deres lombja
templommá áll össze.

Hamvad a múlt.

Rám alkonyult
a huszadik század.

Kínoktól szépült

Oly ember volt
akár a kút.
Kristályvizű.
Fémderekú.

Arcára vésvé
tenger barázda.
Tette a dolgát
veríték-ázva.

Kérges tenyere
teremtve-termő.
Élete volt csak
hét szűk esztendő.

Kínoktól szépült
tiszta tekintet.
Szóltlak apám:
Szeress te minket!

Göcseji anzix

Szilvalekvár ízűt kárál a tyúk.
Fanyar fugát hangolnak hízó jégcsapok.
Idegen magvak fáin nőnek gyepes sírokon.

Kútmély délután

Visszhangzó, kútmély délután.
Fényes égre írnak a fák,
mint üvegre a jégvirág.

Füstölög egy halom lehullt levél,
a tűzön hárs és szilvafa muzsikál.
Sír a vén, kenetlen kerék,
ahogy elhajt lassan egy megrakott szekér.

Mohos, zöld téglákon kondul a vödör,
csobban végül.
A lenti hűvös, néma égben fák magasa
körbe szédül.

Elfelejtett álom

mint megsárgult csontváz
zörög a kukoricás
rég halott földeken
nyurga szél nyargalász

egy magányos öregasszony
kendője károg az égen
- elfelejtett álom –
varjak fekete seregében

Szavak holdudvarával

Aludni ölben,
vagy maréknyi mohán.

Valahol verset hagyni:
mint csordultig telt pohár.

Szavak holdudvarával
lefedhető a világ.